

num, Judæ æstimantur participes, qui Christum A fides probata fuerit, qui ad utilitatem et necessitatem monasterii faciat quod poterit facere.

XXX. Illud etiam attendendum fuit, ut intra monasterium artificium non faciat ullus, nisi ille cujus

Explicit Regula sancti Macarii.

EPISTOLA BEATI MACARII

Data ad monachos.

Lignorum copia ingentem excitat flammam: multitudo autem escarum emittit concupiscentiam. Pes-
sima concupiscentia escarum et inobedientia generat mortem. Indigens venter in orationibus vigilantiam præstat, et coronam animæ acquirit; repletus
convivia scrutatur, oculus autem sapientum meditatatur continentiam. Formidolosus miles horrescit ad tubam, quæ bellum significat, et gulosus si abstinentiam prædicantem audierit, non libenter auscultat. Flamma cum marcescit, elucescit iterum si acceperit lignum; et libido sopita rursus crescit in saturitate. Non miserearis corpori, si lassitudine defecerit: equus consentiens indigens corpus nec ascensorem dejicit unquam. Concupiscentia gulæ mater est libidinis. Oleum nutrit lampada lucernæ, et ignem reaccendit confabulationem mulieris. Facies mulieris sagitta est triculenta; infligit vulnus in animam. Ut venenum fuge confabulationem mulieris, si castus esse volueris: absconsum namque in eis est venenum bestiarum nequissimum. Magis appropinqua igni ardenti quam mulieri novellæ. Cum sis juvenis, fuge impetum libidinis et confabulationem mulieris. Qui repleverunt ventrem, et promiserunt castitatem, sibi mentiuntur. Forma pulchritudinis pejus quam procella submergit. Species mulieris si semel mentem contriverit, etiam ipsam mentem contemnere persuadet. Ut enim si paleis remoretur ignis, excitat flammam, sic memoria mulieris permanens succendit concupiscentiam. Ut enim cumulata navis undarum ictu obruitur, sic multa possidens monachus non salvabitur. Nihil possidens monachus athleta insuperabilis: nihil possidens monachus cursor levis, velociter ad bravium vacationis pervenit. Avarus monachus operari ne-

gligit: nihil possidens monachus post opus moderatum orationibus et lectionibus vacat. Avarus monachus thesaurizat sibi iram in die ultionis: nihil possidens monachus thesaurizat in cælo, et dabit laudem cum angelis Deo. Gloriatio monachi, patientia in tribulationibus ejus. Gloriatio monachi, longanimitas cum charitate. Gloriatio monachi nullas, res præsentis vitæ possidere. Gloriatio monachi, vigiliæ et fletus in orationibus. Gloriatio monachi, mansuetudo et cordis silentium. Gloriatio monachi, quando Dominum ex toto corde dilexerit, et proximum suum tanquam seipsum. Gloriatio monachi, abstinentia escarum et a multiloquio linguæ. Gloriatio monachi, quando proximum suum sicut seipsum patitur. Gloriatio monachi, quando verba ejus operibus consonant. Gloriatio monachi, quando in loco suo permanet, et huc illucque non vagatur. Gloriatio monachi, longanimitas. Sicut lampas in loco tenebroso, sicut sol radians, sic monachus mente sobria et corde pervigili in tempore salutis suæ. Sicut pondus salis deprimit virum infirmum, sic somnus monachum. Sicut spinæ et tribuli agro opimo, sic et cogitationes turpes pessimæ in corde monachi. Sicut tineæ exterminat vestimentum, sic distractiones animam monachi. Noli te dare ad colloquium mulierum, ne fias separatus a regno Dei, et ne velis dicere: Loquar cum muliere, et mundus sum. Monachus sapiens suis manibus operatur, et victum sibi quotidianum acquirit, et lucratus est orationes et jejunia sua; si autem ab alio acceperit victum, quid prodest quod orat et vigilat? Sicut mercenarius malus, nudus evadit; quia scriptum est: *melius est dare quam accipere* (Act. xx). Qui legis, intellige in Domino semper.

Explicit epistola beati Macarii.

SANCTI PACHOMII

ABBATIS TABENNENSIS

REGULA AD MONACHOS, PRÆCEPTA, EPISTOLÆ.

(Vide hujusce Patrologiæ tomum XXIII, col. 65.)

SANCTI ORSIESII

ABBATIS TABENNENSIS

DOCTRINA DE INSTITUTIONE MONACHORUM.

DE S. ORSIESIO EJUSQUE REGULA SIVE DOCTRINA MONASTICA VETERUM TESTIMONIA.

Auctor Vitæ S. Pachonii, cap. 53.

Petronius paucis diebus totam fraternitatem gubernans et hic in pace defunctus est, relinquens post se virum justum et acceptum Deo Orsiesium nomine.

Gennadius Massil., *Illust. Script. cap. 9.*

Orsiesius monachus, amborum, id est Pachomii et Theodori collega, vir in sanctis Scripturis ad perfectum instructus, composuit librum divino conditum sale, totiusque monasticæ disciplinæ instrumentis constructum : et ut simpliciter dicam, totum pene in eo Vetus et Novum Testamentum compendiosis dissertationibus, juxta monachorum duntaxat necessitatem, invenitur expositum : quem tamen vice testamenti prope diem obitus suis fratribus obtulit.

Sanctus Benedictus Anianæ abbas sæpius hanc Orsiesii doctrinam laudat in Concordia Regularum.

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEM

Habemus hic sancti Orsiesii doctrinam, merito a Gennadio laudatam; quia illa divino condita sale totius monasticæ disciplinæ instrumenta, tam superioribus quam inferioribus scitu necessaria, comprehendit. Quæ proin et Regula monastica dici potest, ut pote compendiosis sed necessariis præceptis ex sacra Scriptura collectis et monachorum usui apprime adaptatis referta. Erat autem sanctus Orsiesius dilectus sancti Pachomii discipulus, a quo moriente constitutus est Tabennarum abbas, atque totius ordinis præses generalis, quod officium piissime per quinquennium peregit; sed deficientibus viribus sibi diffidens, tantam monachorum multitudinem posse rite gubernare, in manus sancti Theodori, discipuli etiam sancti Pachomii, munus hoc resignavit : quo tandem mortuo et illud anno 305 reassumere coactus est. Denique sanctus Orsiesius senio et laboribus confectus sanctissimam animam Deo reddidit circa annum 368, atque per modum testamenti monachis suis reliquit hanc doctrinam asceticam, sive Regulam monasticam 56 capitibus constantem, et eximii consiliis spiritualibus refertam, quam ex Græco in Latinum sermonem vertit sanctus Hieronymus.

INCIPIIT DOCTRINA ATQUE TRACTATUS PATRIS NOSTRI ORSIESII.

I. Audi, Israel, mandata vitæ; auribus percipe, et intellige prudentiam. *Quid est, Israel, quod in terra inimicorum es? Inveterasti in terra aliena; commaculatus es cum mortuis; comparatus es cum his qui in inferno sunt, et dereliquisti fontem sapientiæ. Per viam Dei si ambulasses, forsitan habitaveris in pace. Disce ergo, ait, ubi est prudentia tua, ubi est fortitudo gloriæ atque virtutis, ubi est intelligentia, ubi lex oculorum, et pax. Qui invenit locum ejus, et quis ingressus est ad thesauros illius (Bar. III)?* Hæc loquebatur Baruch propter eos qui in terram Babylonis et inimicorum suorum ducti sunt in captivitatem, quia noluerant prophetarum suscipere mandata, et oblii sunt legis Dei, quæ data est per Moysen. Idcirco induxit Deus super eos poenas atque supplicia, et captivitatis subdidit jugo : erudiens ergo eos ut suos, et quasi pater filios emendans, nolensque perire correctos, sed salvare cupiens per poenitentiam.

II. Unde et nos apostolicorum debemus meminisse verborum, qui ait : *Si naturalibus ramis non peperit, nec nobis parcat (Rom. XI), et Dei præcepta complere negligimus? Hæc omnia in figuris contingebant illis : scripta sunt autem ad correptionem nostram, in quos fines sæculorum devenerunt (I Cor. X).* Et illi quidem de urbe Judæ translati sunt in urbem Chaldaeorum, in terris mutantes loca : nos autem si Deus viderit negligentes, in futuro sæculo amittemus civitatem nostram; et lætitiæ deserentes, trademus poenarum captivitati, perdemusque gaudium sempiternum, quod patres nostri et fratres labore instabili repererunt.

III. Igitur non nos vincat oblivio, nec patientiam Dei existimemus ignorantiam, qui idcirco sustentat et differt, ut ad meliora conversi cruciatibus non

A tradamur. Quando peccamus, non putemus Deum consentire nostris peccatis, quia non statim vindicabit; sed illud cogitemus, quod cito exeuntes de sæculo separabimur in futuro a Patribus et fratribus nostris, qui locum victoriæ possident. Quem et nos habebimus, si illorum voluerimus calcare vestigia, et illud attendere, quod apostolus Paulus hic quoque sanctos a peccatoribus separat, et tradit delinquentes in interitum carnis, ut spiritus salvus fiat (I Cor. V). Beatus homo qui timet Dominum, et quem corripit ut emendetur, et legem suam docet eum, ut ambulet in mandatis ejus omnibus diebus vitæ suæ; qui non murmurat pro peccato suo.

IV. Itaque et nos scrutemur vias nostras, et gressus proprios dijudicemus; revertamurque ad Dominum, et levemus cum manibus nostris corda nostra in excelsum et in cælum : ut in die judicii adjutor noster sit, et non confundamur cum loquimur inimicis nostris in porta, sed magis digni simus illud audire : *Aperite portas, ut ingrediatur populus qui custodit justitiam et veritatem (Judith. XV).* Cui veritas cordi est, et qui possidet pacem, dicere potest : *Quia in te speravimus, Domine, in æternum. Recordemur Domini, et Hierusalem ascendat super cor nostrum. Ne obliviscamur illius hominis, de quo scriptum est : Benedictus homo qui confidit in Domino, cujus est spes in eo. Erit quasi lignum fructiferum juxta aquas, et ad humorem mittit radices suas : non timebit, cum æstus advenerit, habebitque frondentes ramos, et in tempore siccitatis virescit, poma sollicita germinans. Grave cor in omnibus, et homo est, et quis cognoscit eum? Ergo Dominus scrutans corda et renes, ut reddam unicuique secundum vias suas (Jer. XVII).*

V. Meminerimus nostri, nec contemnamus delicta quæ fecimus; et singula mandata Patris nostri